

## [Forsvarsministeren.]

de tyske Konservative prøver paa ved Toldforanstaltninger at fortrædige os, vilde være ophørt, det vilde have været et Lyspunkt for det danske Landbrug, om det tyske Socialdemokrati havde sejret ved sidste Valg. Det er Stillingen, og den kan de Herrer ikke tale sig fra.

Jeg har sagt, det hastede med vor Hærordning, og jeg vil sige: Hvad er det da for en Ordning, vi har i Dag? Skulde paa ny Europa tændes i Brand, skulde paa ny en Krig udbrøde, saadan som i 1914, hvordan er da Danmark stillet? Ja, jeg skal her igen citere, hvad vi fik at vide i 1922, den Gang vi fik den Ordning gennemført, som vi har i Dag. Da kritiserede Officererne denne Ordning, skrev i deres Medlemsblad: Hvis denne Ordning nogen Sinde skal bruges i Krig, vil det betyde Strømme af Blod, udgydt hensigtsløst. Det er den Ordning, vi har i Dag, og som man stiller op som Modsetning til vor.

Vor Flaadeordning er endnu værre. Alle de Officerer, der har udtalt sig om Ordningen af 1922, har udtalt sig i høj Grad fordømmende. Jeg skal blot nævne noget af det sidste. I „Berlingske Tidende“ skriver Oberst Ivan Carstensen i Viborg: Efter hvad Forsvarsministeren har oplyst, udvikler vor Flaade sig efterhaanden til at blive umulig og ubrugelig; for Hærens Vedkommende gælder det, at den blev umulig og ubrugelig straks ved Hærordningens Vedtagelse i 1922. Dette er altsaa den Karakteristik, man faar af det, som vi ønsker snarest muligt at komme bort fra, fordi det rummer en Fare.

Det var Spørgsmaalene, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen rettede til mig angaaende vor Stilling, med Henblik paa de tyske Valg. Jeg vender mig derefter til de øvrige Udtalelser af det ærede Medlem. Han sagde, at vort Forslag var ikke en Skitse, det var en Farce.

Jeg forstaa saa udmærket godt, at det ærede Medlem er nødt til, naar han har en Fortid, at se at finde paa saadanne Betegnelser. Det ærede Medlem vil sikkert erindre, at der var en Officer i den danske Hær, der for nogen Tid siden sagde, at den Hærordning, vi havde, var en Tragedie, og da han fik Lov at sige det, saa var der en anden Officer, der sagde, at dette var en Operettehær. Ham afskedigede Forsvarsminister Brorsen, fordi han ikke kunde blive ved at lade Officererne karakterisere Hæren paa den Maade; men han, der havde sagt „Tragedie“, fik Lov at blive, og jeg tror, han fremdeles er Officer i den danske Hær,

for han var den første, der sagde saadan noget. Men da saa den anden kom med „Operettehæren“, saa blev han afskediget, og nu hører vi ikke mere Officererne tale om, hvad de mener om Hæren, til Trods for, at de nu trygt kunde gøre det. Men under Forsvarsminister Brorsen var det altsaa forbudt at sige saadan noget.

Nu kan jeg godt forstaa, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, naar han baade har en Tragediehær og en Operettehær at slaas med, gerne vil betegne vort Forslag som en Farce, og hvis det kan more det ærede Medlem, kan jeg ikke se, at det kan skade os synderligt. Men naar nu det ærede Medlem havde saa mange tekniske Indvendinger imod vort Forslag, kan jeg dog trøste ham med, at slet saa galt som med det Brorsenske Forslag gaar det nu ikke med vort.

Det ærede Medlem vil erindre, at da det Brorsenske Forslag kom i Udvalg, saa kom det ærede Medlem en Dag med Armene fulde af Aktstykker, det var Ændringsforslag til det Lovforslag, hans egen Forsvarsminister havde stillet, og som var teknisk umuligt — det ved det ærede Medlem; saa mødte det ærede Medlem med en hel Pose fuld af Ændringsforslag, der fuldstændig omkalfatrede Lovforslaget. Ja det kan ikke nytte, at det ærede Medlem ryster paa Hovedet, for Ændringsforslagene foreligger jo.

Jeg skal blot nævne et enkelt. Forsvarsminister Brorsen havde stillet Forslag om, hvor mange Penge der skulde bruges til Flaadens Nybygninger, og hvor mange Skibe vi skulde have, og dette Forslag viste sig at være fuldkommen hen i Vejret. Men saa kom det ærede Medlem med et Forslag, der var ærligt — jo det mener jeg —, for han sagde: der skal bruges saa og saa meget til Nybygninger, og hvor mange Skibe vi skal have, det siger vi ingenting om, saa ved vi i hvert Fald, at vi ikke siger for meget. Og deri havde det ærede Medlem fuldkommen Ret. Det er en Kendsgerning, det blev et ærligt Forslag til sidst, for der stod overhovedet ikke et Suk i Venstres Forslag om, hvad Flaaden skulde bestaa af.

Jeg tror, det ærede Medlem for sin egen Skyld ikke, fordi han har talt med nogle Officerer, skulde være alt for lidsig efter at se at finde tekniske Indvendinger imod vort Forslag. Jeg synes, han havde det svært nok med det, han havde sidst.

Derefter kom det ærede Medlem med nogle Udtalelser, som jeg ikke har saa meget at indvende imod; han gjorde Rede for Flaadens elendige Forfatning. Det ærede